

A "hungarológiai központ, centrum" kifejezés egyébként is le van foglalva azon intézmények számára, melyek különböző országokban, az adott ország anyagi támogatásával, többnyire egyetemközi jelleggel jöttek létre mint a magyarságtudomány központi műhelyei. Tudjuk, hogy komoly eredménnyel működik már jó ideje a párizsi és a római centrum, öt éve megalakult a máris komoly munkát végző hamburgi, azóta megalakult – az egyelőre sok nehézséggel küzdő – groningeni–amszterdami, és különös örömünkre az ungvári, mely orosz, ukrán nyelvtérületen a magyaroktatás és -kutatás központjává fejlődhet. Bár más szervezeti formában, de kissé hasonló funkciót tölt be a bloomingtoni, a torontói és a helsinki magyar tanszék. Joggal beszélhetünk tehát a magyar kutatóközpontok egyre jobban kiépülő hálózatáról, különösen, ha a további tervekkel is számolunk: így szó van egy tokiói, egy isztambuli központról és másokról. Mindezek az intézmények Társaságunk megalakulása után jöttek létre, ami nyilván nem véletlen. A párizsi centrum igazgatójának, Jean Perrot professzornak a kezdeményezésére tapasztalatsere és együttműködés is kezd kialakulni ezek között az intézmények között. 1989-ben eredményes összejövetel volt e tárgyban Párizsban, melyet most, közvetlenül kongresszusunk után egy újabb fog követni, itt Szegeden.

Nincs tehát okunk pesszimizmusra, a hungarológia fejlődése, politikai változásoktól függetlenül töretlennek látszik. Fontosságát az új kormányzat is vallja, s kidolgozás alatt áll a hungarológia állami intézményrendszerének új formája, melynek során fokozottan támaszkodni kívánnak a Társaság tapasztalataira és javaslataira, ezért is rendeztek a Művelődési Minisztérium vezetői erről a témáról vitát itt Szegeden, kongresszusunk időtartama alatt. De a legfőbb alapot erre a bizalomra ez a most befejeződött kongresszus szolgáltatja. Érdekesebbnél érdekesebb előadások sora, figyelemreméltó új tények, források bemutatása, az előadásokat kísérő érdeklődés nagysága, nagyszámú olyan kollégánk részvétele, akik korábbi kongresszusainkon nem lehettek jelen, s mindehhez a szerencsésen kiválasztott helyszín, a határozott, kitűnő szervezés, s a kongresszus munkáját segítő személyzet, az egyetemi hallgatók kedvessége, hozzáértése és még annyi más érték és előny révén bátran merem állítani, hogy egy nagyszerű találkozó részesei lehettünk.

Hölgyeim és Uraim, főtitkári beszámolómat ezzel befejeztem, kérem, hagyják jóvá a Társaság vezetősége és titkársága elmúlt ötévi munkásságát.

*A Számvizsgáló Bizottság elnökének,
Sivirsky Antalnak a jelentése
az 1986–1991 közötti időszakról*

A Számvizsgáló Bizottság a Társaság alapszabályának 15.§-a értelmében évente összeült, ülésén meghallgatta a gazdasági vezető beszámolóját, amelyre meghívta a titkárság tisztségviselőit.

Ez az ötéves ciklus a könyvelési módszer gépesítésére való áttérés jegyében telt el. A Számvizsgáló Bizottság tagjai nem ismerték ezt az új metódust, ezért a gazdasági vezető szakszerűen bevezette őket ebbe a technikába, hogy érdemben tudják ellenőrizni a mindinkább bonyolult számvitelt, melybe most már az adóhatóságnak is beleszólása van.

A Számvizsgáló Bizottság a jelen öt éves időszak során többek között ellenőrizte ingóságaink értékét, könyvtári állományunkat és a Társaság vagyonát. A Számvizsgáló Bizottság ellenőrizte a vendéglátási keret felhasználását és a II. Nemzetközi Hungarológiai Kongresszus pénzügyi mérlegét.

A politikai változásokkal és a gazdasági recesszióval egyidejűleg Társaságunknak anyagi gondjai keletkeztek, melyeket a Végrehajtó Bizottság és a gazdasági vezetés egyelőre sikerrel elhárított. Bizonyos külső forrásokból, alapítványoktól kapott támogatással sikerült kiadványaink fenntartását ideiglenesen biztosítani. Újabb szponzorok megnyerésére a jövőben feltétlenül szükség van. A tagdíjfizetési készség nem javult, vagy ingadozik, jöllehet öt évvel ezelőtti jelentésünk a tagokat befizetésre sarkallta. Gazdasági helyzetünk javítása érdekében a Számvizsgáló Bizottság az alábbi két javaslatot terjeszti a Közgyűlés elé:

1. Feltétlenül javasoljuk, hogy az 1977 óta változatlan összegű tagdíjat – amelynek ellenében Társaságunk fizető tagjai a tagdíjnál magasabb előállítási költségű Hungarológiai Értesítőt illetményként kapják – 100%-kal emeljük, ami azt jelenti, hogy külföldi tagjaink 20 Dollárt (vagy annak megfelelő összegű, átutalható nemzeti valutát), magyarországi tagjaink pedig 400 Forintot fizetnek évente.

2. Ha az inflációs folyamatok a két Közgyűlés közötti időszakban szükségessé tennék a tagdíj összegének további módosítását, akkor a Számvizsgáló Bizottság javasolja a Közgyűlésnek, hogy hatalmazza fel a Végrehajtó Bizottságot a tagdíj esetleges, megfelelő arányú emelésére.

Jelen pénzügyi helyzetünk nem teljesen kilátástalan; a gazdasági vezető 1990-es beszámolójában némi maradványt jelenthetett. A Végrehajtó Bizottság és titkárságunk munkája, szponzoraink bizalma valamelyes optimizmust enged meg. Bizakodásunkat táplálhatja az a remény, hogy a Magyar Tudományos Akadémia – eddig is éltető, köszönettel vett – támogatását a megváltozott viszonyokhoz igazodva, a jövőben fokozottabb mértékben bírhatjuk. Lemondásom előestéjén köszönöm a Társaság bizalmát, és ennek utolsó megnyilvánulásaként kérem jelentésem elfogadását.

Bo Wickman elnök búcsúszavai

Tisztelt Hölgyeim, Uraim!

A magam részéről mint távozó elnök, néhány búcsúszót szeretnék mondani.

Amikor a Nemzetközi Magyar Filológiai Társaság megalakult Nyíregyházán 1977-ben, az egyik oka a megalapításnak az volt, hogy a hungarológia növekvő mértékben nemzetközi tudomány lett, és azt gondoltuk, hogy nemzetközi fórumot kell teremteni ennek a tudománynak. Azt hiszem, most nyugodtan mondhatjuk, hogy ez a fejlődés azóta folytatódott, hogy Társaságunk alapítása okos és előrelátó vállalkozás volt.

Azt is hiszem, hogy az a nagy politikai és társadalmi változás, amely azóta Magyarországon végbement, az említett fejlődést a hungarológia területén is elősegítette, úgy, hogy a jövőben a magyarságtudomány még nagyobb mértékben nemzetközi tudomány lesz.